

DIRİLİŞ POSTASI

Ukrayna'da savaştan çocuklarıyla kalan anne yaşayışlarını anlatıyor

07 Eki 2016 - 22:41 - [Analiz-Yorum](#) G: 22 Oca 2021 - 14:55

FETÖ'nün mistik hezeyanları ve gerçekler

ABONE OL

Google News

Prof. Dr. Mahmud Erol KILIÇ / AA Mistik hezeyanlar, bazı halüsinasyonlar, kökeni tamamen biyokimyasal olan birtakım görüntüler veya (havas ilmi/okült...

Prof. Dr. Mahmud Erol KILIÇ / AA

Mistik hezeyanlar, bazı halüsinasyonlar, kökeni tamamen biyokimyasal olan birtakım görüntüler veya (havas ilmi/okült ilimlere göre tasnif edecek olursak) tamamen 'obsesif vakalar' dediğimiz olayların sık görülüyor olması, dindarlık psikolojisinde zaman zaman karşılaşılan en önemli problemlerden biridir. Bu hem dini bilimler hem de psikoloji disiplini için, zaman zaman örtüşen, zaman zaman da ayrılan ciddi derecede problemleri bir alandır. Bu alan aynı zamanda, tarih boyunca din düşmanları veya ateistler tarafından da, genel manada bütün dindarları tenkit etmekte kullanılan bir konu olagelmiştir. Hususi anlamda ise, dinin içinde bulunduğu halde, manevi tekâmül ve manevi bilgilenme yolunu inkar eden, her şeyin rasyonel düzeyde olup bittiğini, bunun ötesinde bir şey olmadığını iddia eden günümüz modernist/selefi İslamcılar gibi akımlarda bu tür vakalar, daha çok İslâm maneviyatına, hususi adıyla İslâm tasavvufuna vurmak, onu tenkit etmek için sıkça kullanılan bir malzeme olagelmiştir. Şu sıralar ise, 15 Temmuz hadisesinden sonra, özellikle ilahiyat ve diyanet camiasındaki çoğunluk ulema tarafından bu şekilde kullanıldığını görmekteyiz. Tabiatı itibarıyla bu çok çetrefilli bir konu. Sapla samanın karıştığı alan, sadece siyaset alanı değil. Dine dair konularda da çok şey birbirine

girmiş vaziyette. Bu nedenle meselenin doğru bir analizinin yapılması gerekiyor.

GERÇEK KERAMET SAHİPLERİ BUNU ASLA YAYMAZLARDI

Anlayabildiğimiz kadarıyla söyleyebileceğimiz şudur: Maneviyat bir 'vârislik' meselesidir, 'irsiyet' meselesidir. Tıpkı babadan oğula geçen genler gibi, manevi genlerin de aynı şekilde manevi babadan manevi evlada geçerek intikal ettirildiği bir yoldur, maneviyat ve ilâ yevmi'l-kıyâme (kıyamete kadar da) manevi nesiller bu şekilde devam eder. Sahih gelenek bu şekilde devam eder. Bu bir nebini getirdiği ilimlerin manevi yönünün intikalinden ibarettir. Bizim bugün şeriat ilimleri dediğimiz şeyler, Hz. Muhammed (asm) efendimizin getirdiği ilimlerin zahiri yönünden müteşekkildir. Manevi yönünün intikali ise vâris-i Muhammedî olanlar eliyle gerçekleşir. Hakiki vâris-i Muhammedî olanlar, tarihte de gördüğümüz kadarıyla, her ne kadar Hz. Peygamber'e (asm) yetişmemiş olsalar da, kendisiyle görüşmelerini veya bazı büyüklerle görüşmelerini ya da bazı manevi hallerini setrederlerdi, üstünü örterlerdi. Bunları asla yaymazlardı. En fazla, o seviyede olduğunu gördükleri bir talebesine, belki bir sebebe binaen anlattıkları olmuştur. Ama bu tür hallerini, umumi anlamda her zaman örterler, hatta kerametlerini dahi göstermezler. Ellerinde olmadan onlardan bir şey sâdır olursa, bundan da hicap duyarlar, çok utanırlardı. Edep bunu gerektiriyordu.

İDDİALARININ TEMELİNDE OBSESYON VE EGO VAR

"Biz şöyle gördük", "Biz böyle gördük", "Manamızda böyle oldu", "şöyle emrediyorlar" gibi sözler, 'evhâm-u hayalât' dediğimiz kuruntu ve hayallerden meydana gelir. Bu kuruntuların mertebesi ise belki de Freudiyen psikolojinin izah edilebileceği, bastırılmış şuurların açığa çıktığı alanlardır. Maneviyat erbabı tarafından elementler âlemi de denilen cinler âlemiyle paralellik arz eden bir âlemdir bu. Dolayısıyla bu tür söylemlere sahip olan kişilerin çoğunun obsesif vakalar olduklarını ve bazı varlıkların tasallutu altında olduklarını söyleyebiliriz. O varlıkların bazıları ise çok muziptirler: -Hâşâ- "Ben Allah'ım", "Ben peygamberim" ya da "Ben Hz. Pîr falancayım" diyerek onlara güya bazı bilgiler aktarırlar. Bunlar da hemen onlara inanırlar. Oysa ki onların ehli "Yâma'şera'l-cinnive'l-insi" (ey cinler âlemi, ey insanlar âlemi) ayetinde de buyurulduğu gibi, onlara hitap ederken, bir yandan da (tabir caizse) onları test ederler. Zira onların da bilebileceği ve bilemeyeceği şeyler var ve daha da önemlisi onların yalancıları çoktur. Dolayısıyla onların yalanlarına inanan bazı kimseler, "Ben şunu gördüm! Ben bunu gördüm!" demek suretiyle, öncelikle kendilerini kandırmaktadır ve bu psikopatolojik bir haldir. Saniyen, bu tür insanlar çevre yapmak, etrafındaki bağlılarını çoğaltmak gibi matematiksel ve kantitatif bir bakışa sahip oldukları için, "Sayısal anlamda ne kadar çok bağlım varsa ben o kadar büyüğüm, ben o kadar üstünüm" gibi kökeni yine egoya dayanan bir yaklaşıma sahip oldukları için, bu halleri çok iyi kullanırlar. Yakınlarına, çevrelerine "Ben şunu gördüm, ben bunu gördüm, manada şöyle oldu" diyerek, kendi evham ve hayallerini hakiki manaymış gibi naklederek, 'mana satmak' dediğimiz bir tavırla, etraflarında bir tür karizma oluşturmaya çalışırlar. Safdil, kalbi temiz bazı insanlar da değişik sebeplerle bunlara inanırlar. Bu tür insanları çok fazla suçlamak mümkün değilse de daha dikkatli olunması gerektiği aşikardır.

Çünkü maneviyat pazarında malını satmaya çalışan çok sahtekar vardır. Tıpkı madde pazarının sahtekarlarının modern zamanlarda çoğalması gibi, maneviyat pazarının sahtekarı da boldur. Bir madde alacağımız zaman nasıl dikkatli bir şekilde araştırıyorsak, maneviyat âleminin satıcılarını da öyle araştırmamız gerekiyor. Bunlara 'sahtekar' derken, gerçekten özel olarak yetiştirilmiş kafir kimseler olduklarını kastetmiyorum. Bunların bazıları cemaat mensupları yahut kendilerini bir şekilde tasavvufa yamamaya çalışan bazı insanlardır. İki, üç esma geçtikten sonra "Ben şunu gördüm, ben bunu gördüm, ben halifeyim, ben vekilim, işte şimdi pir oldum, şimdi mürşid-i kâmilim ve kutb-u

a'zamım!" diyerek hezeyan derecelerinde zirveye varan psikopatolojik hallere sahip insanlardır bunlar.

SAHİH BİR SİLSİLEYE SAHİP OLMAK ŞART

Tabii ki bunların gerçek tasavvuf yoluyla hiçbir alakası olmayan nevezuhur insanlar oldukları izahattan varestedir. Peki, kâmil insanlar nasıl ayırt edilecek ve hangi kıstaslarla tanınacaklar? Manevi hallerde makam sahibi olmak çok önemlidir. Kâmil insanlar makamlarında karar kılmıştır. Onlar hiçbir zaman gelgitler içinde değildir. Henüz bir makama sahip olmamış hal sahipleri, mürşitlik (yani rehberlik) yapamazlar. Onların hali nasıldır? Bir gün ağlar, ertesi gün kahkahayla güler, bir gün Kur'ân'ı fırlatır, ertesi gün başının üstüne koyar... Bunlar psikopatolojik hallerdir. O kişiye Allah yardım etsin. Ama makam sahibi olan kişi artık 'rengini tutturmuş', kıvamını elde etmiş, yalpalanmadan, iniş çıkış yapmadan, mütemadiyen o makamdan konuşan kişidir. Onlara 'sükun ehli' denir. Çünkü bir sükuna ermiştir. Kâmil insan, yukarıda bahsettiğimiz gibi, manevi tecrübelerini gizler. Varsa dahi göstermemeye çalışır. Kerametini izhar etmemeye çalışır. Bazı şeyleri belki bilir, bazı şeyleri görür, ama söylemez. Bunların üstünü örter. Mütevazılığı esas alır. Bu noktada belki "Peki, o zaman biz bu insanı nasıl tanıyacağız?" denilecektir. Onlar, kemali kendisine öyle bir sindirmiştir ki, onların bir şey söylemesine dahi gerek duymadan, siz onlardan kaynaklanan kemali hissedersiniz. Bu tıpkı, çayın içine şekerin atılıp da karıştırılmasından sonra görünmemesi gibidir: Maddi olarak şeker görünmez, çünkü eriyip gitmiştir, ama çayın içindedir. O zevk, o hal, o makam, o sır onda sindirilmiştir, ona yedirilmiştir. O insan yolda yürür, sıradan bir insan gibi davranır, ama halinde ve söylemlerinde bir basiret vardır. "Müslümanın ferasetinden korkunuz" hadis-i şerifinde işaret buyurulduğu gibi, onda kanalların açık olduğunu gösteren emareler bulunmaktadır. Onun için sahih geleneğimizde, Abdülkadir Geylani hazretlerine izafe edilen bir sözde denilmiştir ki: "Baktınız ki bir kâmil gökte uçuyor, hemen 'Ooo!' deyip de coşmayınız. Yere inmesini bekleyiniz; yerdeki yürüyüşüne bakınız. Yani, 'uruc' halini, o 'cezbe' halini değil, yeryüzündeki sıradan halini esas alınız. Oradaki kerametine bakınız". Sahih gelenek her zaman bunu göstermiştir. Zaten Selçuklu ve Osmanlı'dan geçip günümüze kadar devam eden sahih bir silsileye sahip olmayan, nesli olmayan, güdük, sahih bir babaya sahip olmadan maneviyat âlemine dalan kimselere biz, tasavvufi hareketler değil, kült hareketleri diyoruz. Çünkü 'sulb', babadan oğula devam eder.

MANEVİYAT ALEMİ TEHLİKELİ BİR ALANDIR

Manevi bir silsilesi olmadan gelip destursuz başa giren kimselerde ise, enerji fazlalığını kaldıramamaktan kaynaklanan böyle kaymalar, sıçramalar, hezeyanlar, vehimler olabilmektedir. Çünkü maneviyat âlemi tehlikeli bir alandır. Dolayısıyla sahih silsileye istinat eden, ona bağlanan, oradan feyz alan geleneklerde böyle psikopatolojik haller pek zuhur etmemiştir. Hatta bilakis o tür hastalıklara sahip insanların tedavi olduğu yerler, ocaklar olmuştur geleneğimiz. Ana cadde olan İslâm tasavvufunda, Cenâb-ı Şeyh-i Ekber Muhyiddin-i İbn-i Arabî ve Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî'nin yolundan yürüyüp Anadolu'yu, Rumeli'ni aydınlatan binlerce arif gelmiştir. Sayılarının dökümünü yapacak olsak binlerce olur. Bu binlerin içerisinde istisnai olarak böyle şeylere prim vermiş bir ya da iki örnek ancak vardır. Çünkü onlar da beşerdir ve bu nedenle tabiidir ki hataya düşebilirler. Fakat bu tür hallere sahip olanlar, ana camia tarafından tenkit edilmiş veya dışlanmışlardır. Tasavvuf camiası, irfan camiası onlara tenkidini yöneltmiş, "Doğru gitmiyorsun, sünnet (yani gelenek) bu değil, yanlış yapıyorsun" diye kendilerini uyarmış, ikaz etmiş, hatta bazılarının iddialarını çöpe atmıştır.

"TASAVVUF DÜŞMANLARININ ELİNE MALZEME VERİLİYOR"

Örneğin Yiğitbâs-ı Velî Ahmed Şemseddin Marmaravî gibi bir zat gelmiş, İstanbul'da o esnada şeyhlik yapmakta olan üç yüze yakın tekkenin şeyhinden birkaçını manevi bir imtihandan geçirmiş, sonra da

“Bunlar şeyh değil” diyerek başlarından tâc-ı şeriflerini almış, Sarayburnu’ndan denize atmıştır. Yani başka bir deyişle, ruhsatlarını iptal etmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, tacı alınan şeyhlerin sayısındaki azlıktır. Üç yüze yakın şeyh içinden birkaç kişidir bunlar ki bu kadar kusur da her alanda, her branşta olabilmektedir. Velhasılıkelam: Sahih manevi gelenekten gelmeyen kült hareketlerde, bu tür laflar, rüyalar, manalar söylenmek ve bunlar neşredilmek suretiyle cemaat içerisinde mistik bir hava meydana getirir. O mistik havayla birlikte, kült liderinin karizması daha da dokunulmaz hale gelir. Maalesef buna benzer oluşumlar ve benzer uygulamalar da tasavvuf düşmanlarının eline epey bir malzeme verir. Onlar da buradan açtıkları kapıdan irfan camiasına vurmaya başlarlar. Bu bir paradokstur, zıtların birbirini vurması halidir. Ama ben, bu iki zıt uç birbirini böyle vurdukça, sarkacın orta yolda, sırat-ı müstakimde karar kılacağı kanaatindeyim. Allah bizi doğru yoldan ayırmasın.

#

07 Eki 2016 - 22:41 - [Analiz-Yorum](#)

Yorum yaz

Sitemizdeki dış bağlantılar referans amaçlıdır, dış bağlantıların içeriklerinden kuruluşumuz sorumlu değildir

[Kuruluş Hakkında](#)

[Künye Bilgileri](#)

[Yayın İlkeleri](#)

[Haber İhbar](#)
[Reklam Ver](#)

[İletişim](#)

© 2022 Diriliş Postası Tüm Hakları Saklıdır

[Veri Politikası](#) [Kullanım Şartları](#)

+90 (212) 550 90 05

daktilo

